

NATASHA PRESTON

LA
BESSONA

UNIDES PER LA SANG

NATASHA PRESTON

LA BESSONA

Traducció d'Anna Puente i Lluçà

Fanbooks

Aquesta obra és ficció. Els noms, personatges, llocs i fets que s'hi narren són producte de la imaginació de l'autora o estan fets servir de manera fictícia. Qualsevol semblança amb persones, vives o mortes, esdeveniments o localitats són una coincidència.

Títol original: *The twin*

© Natasha Preston, 2020

© de la traducció: Anna Puente i Llucà, 2020

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., Fanbooks, 2020

Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.fanbooks.cat

Primera edició: octubre del 2020

ISBN: 978-84-18327-12-4

Dipòsit legal: B. 13.223-2020

Imprès a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).

Tots els drets reservats.

1

Enfonso les puntes de les ungles dels dits, pintades de groc, al cuir tibat del seient. El pare condueix, gairebé infringint el límit de velocitat. Està ansiós per tornar, però jo preferiria que reduís la marxa. L'estómac se'm regira i aguanto la respiració, tancant els ulls amb força, quan ell agafa un revolt pronunciat.

Amb els músculs garratibats, alço la mirada cap al retrovisor. Per sort, els ulls del pare estan clavats a la carretera, però irradien una tensió inquietant. És bon conductor, i li confiaria la vida, però la velocitat no m'agrada gaire.

El cotxe, un Mercedes negre, està immaculat i al cap d'un any encara fa olor de nou, o sigui que em sorprèn que condueixi tan de pressa per les carreteres rurals polsegoses.

Ara tot serà diferent, i sembla que tingui pressa per començar la nostra nova vida.

No està bé, això. Hem d'alentir el ritme, assaborir la tranquil·litat que ens aportava la vida anterior, perquè la nova, la que ens espera d'aquí a cinc minuts, jo no la vull. Abans les coses no eren perfectes, però vull tornar enrere.

Quan la mare encara era viva.

És primavera, la seva estació preferida. Les flors han començat a illuminar el poble, convertint el paisatge verd apagat en un arc de Sant Martí. També és la meva època de l'any preferida, quan el sol es deixa veure i la temperatura puja prou perquè no et calgui un abric.

Sempre estic més contenta, a la primavera. Però ara ma-

teix, per mi com si fos hivern. No em sento més animada, i sens dubte m'és igual no estar portant un coi d'abric.

La meva bessona, l'Iris, és al seient del costat del conductor. Mira fixament per la finestra i de tant en tant inicia una conversa breu. Ja és més del que he fet jo. Per part meva no hi ha hagut res més que silenci. No per indiferència, sinó perquè no sé què dir. No hi ha paraules pel que ha passat.

Tot el que penso sembla estúpid i insignificant. Res és suficient per omplir l'enorme buit que ha deixat la mare.

El sol càlid de la primavera s'escola dins el cotxe, però no és prou intens per encegar-me. De tota manera, no vull tornar a tancar els ulls. Cada vegada que ho faig, veig la seva cara pàl·lida. Tan pàl·lida que no semblava real. El to rosat de les seves galtes havia desaparegut per sempre. Era com mirar una nina de porcellana de mida real.

Ara desitjaria no haver anat al tanatori a veure-la. La meva última imatge d'ella serà el seu cos sense vida.

Quan torni a l'institut, tot anirà bé. Nedaré i estudiaré fins que el dolor marxi.

O potser això és el que vull que passi, però en el fons sé que em caldran més que un parell de distraccions perquè em deixi en pau.

Girem pel nostre carrer i els dits dels peus se'm cargolen dins les vambes.

M'empasso un nus que m'asseca la gola.

El pare desaccelera, puja pel caminet d'entrada i aparca davant la porta. Fa l'efecte que casa nostra és enmig del no-res, però hi ha una desena de cases pels voltants i som a cinc minuts del centre. M'encanta la calma i la pau del meu poble de naixement, però tinc la sensació que ara mateix em farà parar boja. En aquests moments, necessito soroll i presses. Necessito distraccions, i moltes.

L'Iris és la primera de sortir del cotxe. Els seus cabells rossos,

sedosos, li arriben fins al cul i voleien amb la brisa càlida. Ara haurà de quedar-se a casa per sempre amb el pare i amb mi.

La mare va morir en caure d'un pont mentre sortia a córrer, fa dues setmanes. Passava pel costat d'una granja i el terreny era inestable i muntanyós. Havia plogut i hi havia fang. La barana del costat inclinat del pont era baixa, més per guiar que per protegir, i va relliscar. Pel que es veu, el pont no era gaire alt, però va picar amb el cap i va morir a l'instant. És el que ens va dir la policia.

La mare corria per estar sana, en forma, per poder viure més i passar més temps amb l'Iris i amb mi, però això la va acabar matant.

La seva mort encara em resulta impossible d'assimilar. Feia sis anys que jo no vivia amb la mare ni amb l'Iris, perquè els pares estaven divorciats, però la seva absència permanent em pesa a l'estómac com si fos plom.

Quan teníem deu anys i els pares ens van fer seure per explicar-nos que se separaven, em vaig sentir alleujada. Feia temps que es veia a venir, i jo estava tipa de sentir discussions mentre feia l'adormida al pis de dalt. L'ambient era fred en el millor dels casos, quan els pares amb prou feines es parlaven, però somreien com si nosaltres no hi poguéssim veure més enllà de la màscara de bon rotllo.

L'Iris i jo mai vam tenir una conversa sobre el tema, però a ella la separació la va agafar desprevinguda. Es va posar a cridar, i després a plorar, mentre jo em quedava quieta, planejant en silenci com els diria que volia viure amb el pare. No era una tria fàcil per a ningú, però l'havíem de fer. El pare i jo sempre havíem estat molt units; tenim un munt de coses en comú, des de les pel·lícules i la música fins a les aficions i el menjar. Ell és el que ens dona les directrius clares, sense les quals jo estaria perduda. La mare era relaxada, de vegades massa, i mai acabava res del que començava.

A més a més, la mare sempre havia volgut viure a la ciutat, i a mi mai m'ha agradat l'alta densitat de població.

La mare i l'Iris van marxar de casa i, més endavant, es van mudar a la ciutat. Jo passava les vacances a cavall de les dues cases, de vegades sense veure la meva bessona per culpa d'uns horaris conflictius. Ella estava amb el pare mentre jo em quedava amb la mare.

Cap familiar, cap amic i cap veí ho entenia. No se separen, unes bessones. És normal: representa que hem de ser capaces de comunicar-nos sense parlar i, literalment, sentir el dolor de l'altra. Però l'Iris i jo no hem estat mai així. Som massa diferents.

No som íntimes; per tant, per molt que sigui la meva germana, més aviat tinc la sensació que qui ve a viure a casa és una cosina llunyana.

De tota manera, aquí hi té una habitació, que l'any passat va redecorar amb el pare quan va venir a passar uns dies a l'estiu. I ha dut una pila de coses de casa de la mare. El maleter està abarrotat de les seves pertinences.

Observo com avança cap a la porta principal mentre el pare apaga el motor. Té la clau de casa, evidentment, o sigui que entra pel seu propi peu.

El pare es grata la barba incipient. Normalment s'afaita cada matí.

—Estàs bé, Ivy? Amb prou feines has dit una paraula en tot el viatge.

—Sí,estic bé —responc, amb la veu greu i aspra.

El que vull dir és que estic «bé», la nova definició de «malament». Tot ha canviat en un tancar i obrir d'ulls. Dues setmanes són tot el que ha calgut per posar el meu món de cap per avall. I l'Iris? Ella era més propera a la mare que ningú. Quin dret tinc jo a ensorrar-me quan ella ha perdut encara més que jo?

—En pots parlar. Sempre que vulguis.

—Ja ho sé, papa. Gràcies.

Els seus ulls llisquen cap a la casa.

—Vinga, entrem.

Agafó una alenada llarga i clavo la mirada a la porta principal.

No vull entrar. Tan bon punt entri, començarà la nostra nova normalitat. No estic preparada per deixar enrere la vida d'abans. Fins que no travessi aquella porta, la meva bessona no estarà vivint amb nosaltres a causa de la mort de la mare.

Tot això són collonades, òbviament. Negar-me a travessar la porta no canvia res, però ho puc fer veure. Necessito més temps.

—Ivy? —insisteix el pare, mirant-me pel retrovisor amb els ulls plens de prudència, gairebé com si tingués por de preguntar-me si tot va bé, per si de cas m'ensorro.

—Puc anar a casa d'en Ty, abans? No trigaré.

Ell arrufa el front.

—Però si acabem d'arribar...

—Tornaré aviat. Necessito una mica de temps. Així tindràs oportunitat de veure com està l'Iris, també. Et necessitarà molt, de vegades sense jo pel mig.

Ell obre la seva porta.

—Una hora.

Surto, amb el cor més lleuger ara que sé que dispo de seixanta minuts més, que puc allargar fins a setanta abans que em truqui.

—Gràcies, papa.

Tanco la porta i torno a mirar la casa.

«Què passa?».

Els pèls del braç se m'ericen. L'Iris em mira des de la finestra del primer pis.

Però no és a la seva habitació.

És a la meva.

2

En Tyler viu més avall del carrer, o sigui que hi arribo en menys d'un minut i truco a la porta.

M'obre i els seus ulls de color verd maragda es dilaten.

—Ivy. —Allarga el braç i em fa l'abraçada més forta possible. Els seus braços m'envolten l'esquena, i jo m'enfonso en el seu cos—. Ei —xiuxiueja—. Estàs bé?

—No gaire —murmuro contra la seva samarreta dels Ramones.

—Vine, passa. —Els seus braços afluixen, però no em deixen anar del tot, i els seus dits s'entrellacen amb els meus mentre em porta cap a dins—. Quan has tornat?

—Fa dos minuts. Encara no he entrat a casa.

Em dirigeix una llambregada curiosa mentre pugem cap a la seva habitació. Gira el cap cada dos passos. Malgrat que els seus pares són a la feina, deixa la porta de l'habitació oberta. Norma número u. Si la trenquem, mai més tindrem permís per passar l'estona sols sense vigilància.

Cap dels dos la vol trencar.

Li deixo anar la mà i em llanço al llit. El coixí és molt suau i fa olor d'ell. És molt reconfortant, tot el que necessito ara mateix.

El llit s'enfonsa al meu costat quan ell s'hi asseu. Passant-se els dits pels cabells castanys d'estil surfer, em pregunta:

—Et ve de gust parlar?

Intento sobreposar-me al dolor que tinc al pit.

—No sé què dir.

—No soc el teu pare ni la teva germana, Ivy. No busco paraules de consol. Amb mi no has de fer veure que estàs bé. Digue'm com et sents.

Faig girar el cos, fins ara posat de costat, i em quedo de panxa enlaire.

—Em sento perduda, i em sento idiota per estar tan feta pols.

—Amor, la teva mare s'ha mort. Per què t'has de sentir idiota?

Arronsant les espatlles, brando el cap i m'empasso saliva per no plorar.

—No ho sé. Representa que hauria d'estar més sencera. No tinc la reputació de ser freda?

—No, això és perquè no plores quan una *boy band* se separa, no perquè estiguis feta de pedra i no ploris per la teva mare.

M'encanta que no conegui el nom de cap *boy band* rellevant.

L'Iris sempre ha estat la més emocional. Jo soc la lògica. Llevat que alguna cosa no m'afecti la vida de debò, no permeto que em faci plorar. D'altra banda, el que sé fer com una experta és estressar-me i menjar-me el coco.

—L'Iris no ha plorat ni una sola vegada, que jo sàpiga —li dic—. I jo no he fet res més que plorar. És com si ens haguéssim intercanviat els papers.

El pare i jo vam arribar a casa seva fa onze dies, el dia que la mare va morir. L'Iris era com un robot. Es va posar dreta, es va dutxar, es va vestir i va menjar. Va endreçar i va mirar la tele. L'Iris continuava la seva rutina com sempre, però tota l'estona en silenci, com si el pare i jo no hi fóssim. Tot just ha tornat a parlar com Déu mana aquest matí.

—Tothom gestiona el dol de manera diferent.

Miro cap al sostre. Tothom gestiona cada cosa de manera diferent. Simplement, no m'havia esperat que l'Iris i jo passaríem el procés amb una actitud impròpia de cadascuna. Potser sí que som idèntiques, tot i que els seus cabells siguin dotze centímetres més llargs que els meus, però no ens assemblem gens. I ara ens estem intercanviant trets de la personalitat?

Esbufego, el miro directament als ulls i xiuxiuejo:

—No sé com ajudar-la. Amb prou feines la conec, ara.

—No pots arreglar la situació. Simplement, has de ser-hi quan et necessiti. No hi ha res que puguis fer per accelerar el procés. Has de deixar que passi.

Això no em fa gens el pes. M'agrada tenir-ho tot controlat. Si hi ha cap problema, hi trobo una solució. No sé acceptar que no hi hagi res a fer.

Ell riu per sota el nas.

—N'aprendràs, t'ho prometo.

Amb un esbufec, parpellejo de pressa en notar la picor de les llàgrimes dins els ulls.

—La meva mare ja no hi és.

—Ja ho sé, i em sap molt de greu.

«Comporta't una mica».

—La mare em va demanar que l'anés a visitar un cap de setmana, el mes passat —li dic.

—Ivy, no ho facis, això.

—Li vaig dir que no podia perquè passaria el cap de setmana a la piscina per preparar-me per a un campionat de natació que al final em vaig perdre perquè ella es va morir.

—Ivy —gruny ell—. Tenies coses a fer, i tampoc era la primera vegada que passava.

Sospiro per alleujar la sensació depriment de les entranyes.

—En termes lògics, ho entenc.

—De cap manera hauries pogut saber el que va passar, amor.

No tinc gens de traça a autoperdonar-me. A perdonar els altres sí, cap problema, però no a mi mateixa.

En Ty branda el cap.

—No pots estar a l'altura de les expectatives que tens per a tu mateixa. Ningú és perfecte.

D'acord, això ho admito. Però m'esforço contínuament per assolir la perfecció. Les notes més altes, la nedadora més ràpida, una colla unida, relacions serioses. M'estic parant una trampa, ho entenc, i pararia si pogués.

—Tinc la sensació que l'Iris només ha vingut de visita. Fa sis anys que no vivim juntes.

Els seus dits em pentinen els cabells rossos.

—Tots us hi acostumareu, n'estic segur.

Ens hi acostumarem, però no hauria de caldre. La mare era massa jove per morir. L'Iris i jo som massa joves per estar sense ella.

—Només vull que tot torni a ser com abans.

—No t'agrada que l'Iris hagi vingut? —pregunta, amb veu suau.

—No, no és això. És clar que m'agrada que hagi vingut. Però tant de bo no hagués hagut de venir, saps? Han canviat moltes coses, i jo no estic preparada per a cap. La mare hauria de ser aquí. Qui em portarà a triar un vestit per a la graduació? Hauria d'haver xisclat a la cerimònia, i fer-me passar vergonya. Qui plorarà quan m'emprovi vestits de núvia per primer cop, o quan tingui un fill? Hi ha tantes coses que es perdrà... No sé com les podré fer sense ella.

Tinc el pare, però tot això no serà el mateix sense la mare.

—Ivy —diu ell, fregant-me la galta amb els dits amunt i avall—. Serà al teu costat per a totes aquestes coses i més.

Ja, però en realitat no. Com jo ho necessito, no.

—L'Iris era a la meva habitació —dic, canviant de tema per

no perdre els estreps que tot just vaig recuperar després del dia d'ahir.

—Molt bé...

—M'estava mirant des de la meva habitació quan he marxat per venir cap aquí.

—Li has dit que marxaves?

—No.

—Potser estava encuriosida.

Em mossego el llavi de baix. Potser sí, però què feia a la meva habitació, d'entrada? La seva és just al costat de la meva, o sigui que des de la seva finestra també m'hauria pogut veure.

—Mmm —contesto, no del tot segura d'on vull anar a parar. Jo també he estat a la seva habitació, o sigui que tampoc n'hi ha per posar-se així—. Ja, potser sí. Però és que ho he trobat estrany.

En Ty s'estira al meu costat.

—No és estrany que vulgui ser a prop teu. Són molts canvis per a ella. Ha estat la que s'ha hagut de mudar i deixar enrere tots els seus amics.

En sentir aquelles paraules, faig una ganyota.

—Sí, ja ho sé.

L'Iris ha perdut moltes coses, i si estar amb mi i amb les meves coses l'ajuda, encara que sigui una mica, ja em sembla bé. Déu meu, i ara jo soc aquí. L'Iris era a la meva habitació, segurament esperant que passéssim una estona juntes, i jo he marxat.

L'he abandonat! Em cau l'ànima als peus.

—Me n'he d'anar.

La seva mà es congela a la meva mandíbula.

—Ja?

—Tenia una hora, però... —Ja he estat una germana horrible. No cal donar-hi continuïtat.

Ell assenteix amb el cap.

—Has d'anar a casa amb el teu pare i l'Iris.

—Gràcies per ser tan comprensiu, Ty.

Carai, això sí que ha estat un vist i no vist, però ha valgut la pena. Ens alcem del llit i baixem l'escala, deixant enrere la filera de fotos on s'aprecia el creixement d'en Ty. L'última és de nosaltres dos, agafats i somrient al ball de Nadal de l'institut.

En Ty m'ha posat les coses en perspectiva. Aquests dies he estat tancada en una bombolla on només hi havia el pare, l'Iris i els familiars materns. No he pres prou distància per veure-ho tot amb claredat.

El segueixo cap a la porta, mossegant-me el llavi mentre me'n vaig. M'he concentrat tant en mi i en els meus sentiments que no he estat pendent de l'Iris. Potser amb el temps ens unirem; aquest podria ser l'únic avantatge resultant de la tragèdia.

—Truca'm si necessites res —diu, agafat al cantell de la porta principal.

M'inclino cap a ell i li faig un petó ràpid.

—Sí. Gràcies.

Llavors em giro i arrenco a córrer per la vorera fins que arribo a casa.

Els meus peus piquen l'asfalt amb tanta força que m'envien guspises de dolor a la tibia, però no alenteixo el ritme. Passo pel costat de les cases veïnes, borroses. Els arbustos i els rosers podats queden enrere a tota velocitat. Inhalant un aire que crema, allargo el braç i gairebé topo contra la porta d'entrada. Capcota, agafo el pom, amb els pulmons xisclant a causa de l'oxigen que els he privat durant l'esprint.

—Papa? Iris? —dic, quan entro a casa.

—A la cuina —respon el pare.

Giro cap a l'esquerra i trobo el pare assegut a taula, sol.

—On és, l'Iris? —pregunto, sense alè.

—A dalt. No volia parlar.

Oh. Ha estat molt egoista per part meva tocar el dos tan bon punt hem apartat.

—Vaig a veure com està.

El pare assenteix amb el cap.

—I jo començaré a fer el sopar. Què et ve de gust?

Arronso les espatlles. Aquests darrers onze dies ens hem alimentat fatal. Hem improvisat el que podíem al moment, normalment sandvitxos i menjar per emportar. Tinc gana, però quan em posen un plat al davant, amb prou feines em queda estómac per fer una queixalada.

—El que sigui —dic, dirigint-me cap a l'escala.

L'Iris es deu sentir molt perduda. No sé si ha tingut gaire contacte amb els seus amics, però el que sé del cert és que no l'he vista mirar el mòbil en cap moment. Ara els necessita, segurament més del que ens necessita al pare i a mi.

Pujo l'escala, lligant-me la cabellera ondulada en un monyo dalt del cap, i truco a la seva porta.

—Iris, soc jo. Puc passar?

—I tant —respon.

Carai, m'esperava una mica de resistència.

Obro la porta i esbosso un lleuger somriure quan entro a l'habitació. Està asseguda al caire del llit, sense fer res. La cabellera li cobreix el cos com si fos una capa.

—Pregunta idiota, però... com et sents? —faig.

Ella arronsa una espatlla.

—No sé si existeix una paraula per descriure-ho.

Té els ulls enfonsats, envoltats d'uns cercles foscos que la fan semblar molt més gran del que és. No crec que estigui dormint bé, tampoc.

Tenim el mateix to de ros fosc als cabells i el mateix blau pàl·lid als ulls.

—Escolta, necessites res? —A banda del que és obvi.

—Estic bé.

Alçant les celles, m'endinso més a la seva habitació.

—De debò?

Ella em mira als ulls.

—I tu?

—No, jo no estic bé. —Em frego les mans—. Podem parlar... si vols?

Mai parlem. Si més no, de coses reals i profundes. Ella ja té les seves amigues per a això, i jo tinc les meves. En realitat és força trist que ens haguem perdut el lligam que ve implícit amb les parelles de bessons. És l'únic que em sap greu d'haver-me quedat amb el pare quan l'Iris se'n va anar amb la mare.

Ella inclina el cap.

—Tu creus que podem parlar?

—Mira, ja sé que no és una cosa que fem gaire sovint, però ens hi podem acostumar. Jo hi estic disposada... i som bessones.

—Vam compartir úter, compartim aniversari i ADN, però jo mai m'he sentit com una bessona. No xerrem mai.

Carai, quin mal. De petites sí que xerràvem. Recordo quan teníem cinc anys i ens colàvem a l'habitació de l'altra de nit. No dormíem juntes perquè érem massa diferents: la seva habitació era d'un rosa xiclet, i la meva, blau oceà. Però quan es feia fosc, això no es veia; ens fabricàvem una tenda de mantes, agafàvem les nostres llanternes i parlàvem de qualsevol conte de fades que la nostra imaginació conjurava.

L'Iris es casaria amb un príncep britànic i s'acabaria convertint en reina, i jo viatjaria pel món amb un Mustang antic, com el que havia tingut el nostre avi.

Amb el pas del temps, i amb la separació dels pares, els

nostres somnis innocents van morir, i vam deixar de compartir-ne de nous.

—Vols parlar, Iris?

Els seus ulls fantasmagòrics em travessen amb la mirada.

—Vull molt més que això.